

og kunne vi ikke faae Svar dennegang, saa kunne vi maaskee faae det næste Gang: har Politidirecteuren, da han talte med Svendene og med Mestrene, foreholdt dem, at de ved denne Fremgangsmaade satte deres Eneret paa Spil? Har han foreholdt dem det alvorligt, har han sagt dem: dersom I ikke komme til en fornuftig foreløbig Overenskomst, er det min Pligt at sørge ogsaa i dette Tilfælde for den offentlige Sikkerhed og indstille til Ministeriet, at der saasnart som muligt gøres en Forandring i dette Eneretssystem? Det var en Udvei, og den var ikke slet; det var det Svar, som Politidirecteuren havde burdet give. Han burde have spurgt dem: men lægge I fra begge Sider Mærke til, at I, dersom I sætte Priis paa Eneretten, her kjæmpe mod Eders eget Kjød? Til Mestrene burde han have sagt: lægge I Mærke til, at der, dersom I ville tvinge Svendene derhen, hvor I ville, maa gives Svendene Frihed til at søge Arbejde, som de ville, at der da ikke mere kan være nogen Nødvendighed for, at de atter skulde søge det gennem Eder? Og til Svendene: ifald I sætte Priis paa denne Eneret, saa maae I ogsaa boie Eder noget efter Mestrene; thi Almeenheden kan ikke finde sig i, at I opsigte i urette Tid, enhver Mand maa saa være berettiget til at indtræde og blive Murer. Det er denne Art Svar, som, kommende fra Dyrigheden, jævnligt finde et villigt Dre og indeholde ikke saa lidt af sund Fornuft.

Ja, Ministerens sidste Bemærkning har jeg jo paa en Maade allerede besvaret derhen, at jeg bliver ved at betragte Ministeren som ifølge sin Stilling pligtig til at tage Initiativet i de Lovgivningsarbejder, som Grundloven kræver gennemførte (Hør). Vi kunne ikke blive ved ideligt at lade os svare: gjør I Forsøg paa at give Love, naar vi tilmed, hvergang vi gjøre et saadant Forsøg, erholde til Svar: lad det dog blive hos os at gjøre deslige Forsøg, thi I forstaae det dog ikke. Det kan ikke finde Sted; vi maae enten fra Ministeriets Side

finde en langt større Beredvillighed til at gaae ind paa de Lovforslag, vi fremkomme med, eller en langt større Villighed til selv at indbringe de Love, som efter Grundlovens Ord ere nødvendige, og som man i dette Tilfælde blandt andre idetmindste til en vis Grad trænger til. Jeg har ikke spurgt: er Loven færdig? jeg har ikke spurgt: er Arbejdet gjort? men jeg har spurgt: har man alvorligt tænkt derpaa? og jeg har faaet et i denne Henseende undvigende Svar; thi den ærede Minister vil dog vel indrømme mig, at, medens det vel ikke er hans Ministerium, det nærmest angaaer, kan dog netop Justitsministeriet, naar en Sag af denne Art ligger for, ikke være uvidende derom; jeg paastaar, det er umuligt.

Justitsministeren: Ja, jeg ønsker ikke at forlange Diskussionen i den Retning, den nu synes let at kunne tage (Hør!); jeg skal kun tillade mig i Anledning af den sidste Uttring af den ærede Forespørger at gjøre opmærksom paa, at der til Udarbejdelsen af Love hører Tid (Hør!); der kan være Mogle, som troe, at Tiden er lang, der kan være Andre, som troe, at Tiden er kort, men der er meget faa, som vide, hvilke Forretninger der ved Siden af de Lovgivningsarbejder, som kunde ønskes foretagne, tillige gjøre nødvendigt Krav paa Ministerens Tid (Hør!). Jeg har ikke opfordret den ærede Forespørger til at tage Initiativet; jeg har kun vist, at det ikke er Politiet, men den lovgivende Magt, deels Regjeringen, deels Thingene, hvem Initiativet tilkommer; det er en Ret, den ærede Rigsdagsmand meget vel veed at benytte; jeg behøver vist ikke at opfordre ham dertil.

Rettelser.

- Nr. 369 Sp. 5884 L. 16 f. n. „Censur“ læs: „Census“.
 — 370 Sp. 5885 L. 6 f. o. „Landiendomsbesiddere“ læs: „Lehnbesiddere“.
 — 372 Sp. 5919 L. 9: „i Fald“ læs: „i saa Fald“.
 — Sp. 5922 L. 21 f. n.: „og“ udgaaer.